

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně **H. D.**, bytem K. 898/12, O., zast. JUDr. Michalem Hudečkem, advokátem se sídlem Olomouc, Krapkova 38, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 1, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2013, čj. MPSV-UM/12839/13/4S-OLK, ve věci příspěvku na bydlení,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3.146 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou brojila žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 26. 8. 2013, č. j. 188077/13/OL, jimž bylo rozhodnuto o povinnosti žalobkyně vrátit přeplatek dávky státní sociální podpory - příspěvek na bydlení ve výši 7.917 Kč do dne 30. 9. 2013.

[2] V žalobě žalobkyně namítala, že je matka – samoživitelka a její celková životní finanční situace je velmi obtížná. V minulosti jí byl opakovaně přiznán nárok na příspěvek na bydlení. Nárok na příspěvek na bydlení jí byl odepřen až z důvodu velmi podezřelého jednání majitelky bytu, v němž v nájmu bydlí. Majitelka jí totiž předložila k podpisu návrh nové nájemní smlouvy v jiném znění, než jaké následně předložila úřadu práce. Úřadu práce byla předložena verze smlouvy s doplněným (zcela zásadním) ujednáním o zrušení dřívější nájemní smlouvy. Toto ujednání však nebylo ve verzi smlouvy, kterou předložila majitelka bytu žalobkyni k podpisu a žalobkyně tedy nikdy neuzavřela a nepodepsala novou platnou nájemní smlouvu, která by obsahovala ujednání o zrušení dřívější nájemní smlouvy. Verze smlouvy s takovým ujednáním však byla ze strany majitelky bytu předložena úřadu práce a ten jí na jejím základě zastavil výplatu příspěvku na bydlení. Tento problém se pak řešil u Okresního soudu v Olomouci v řízení vedeném pod sp. zn. 25 C 316/2010, které však vyznělo do ztracena, neboť v okamžiku, kdy se začala ukazovat nesrovnalost ve smlouvě předložené majitelkou bytu na úřadě práce, stáhla žalobu zpět a soud řízení zastavil. Jenže úřad práce žalobkyni již na základě majitelkou bytu předložené smlouvy, která zněla na dobu určitou, odebral příspěvek na bydlení a žalobkyně se tak ocitla v naprosté finanční krizi. Než se věc u soudu vyřešila, přišla na neprávem odebraném příspěvku na bydlení o desetitisíce korun, o což nyní taktéž vede s majitelkou bytu spor u soudu. Z důvodu odebrání příspěvku na bydlení žalobkyně nebyla schopna platit nájem, takže jí majitelka bytu dala výpověď. Jelikož to bylo ale za situace, kdy jí majitelka bytu taktéž dlužila peníze (a to jednak na neuhrazených nákladech zmíněného soudního řízení a jednak také v podobě nevyúčtovaného přeplatku za služby), podala žalobkyně žalobu, v níž se kromě určení neplatnosti výpovědi z nájmu bytu domáhá právě náhrady škody za nevyplacený příspěvek na bydlení. Ten byl žalobkyni totiž odebrán neprávem kvůli zfalšované smlouvě. Tato věc se vede u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 26 C 281/2012 a nyní na základě odvolání žalobkyně věc vyřizuje Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci. V mezidobí se žalobkyně dostala díky správním orgánům do začarovaného kruhu. Protože jí byla dána výpověď z nájmu bytu, úřad práce jí odebral příspěvek na bydlení. V rámci sporu o neplatnost výpovědi z nájmu bytu se žalobkyně kromě jiného brání argumentem, že když může, platí na nájemném co možná nejvyšší částku. Úřad práce však nečekal na rozhodnutí soudu a rozhodl o odebrání příspěvku s odůvodněním, že žalobkyni skončila nájemní smlouva, ačkoliv soud ještě může určit neplatnost výpovědi. Žalobkyně však kvůli tomuto postupu úřadu práce nemá prostředky na úhradu celého nájemného a vlastně tak dostává do rukou zbraň majitelka bytu, neboť může

poukazovat na to, že žalobkyně i nadále neplatí. Majitelka bytu po několikaletém urgování konečně vyúčtovala a vrátila přeplatek na službách. Žalobkyně jej následně použila na doplacení alespoň části dlužného nájemného tak, že se z hlediska pravidelných a dlouhodobých příjmů nic nezměnilo, avšak správní orgány právě z důvodu vyplacení přeplatku přikázaly i to málo, co žalobkyně v mezidobí na příspěvku na bydlení obdržela, vrátit. Je zjevné, že majitelka bytu postupuje naprosto cílevědomě tak, aby ji z bytu dostala. Správní orgány jsou jí v tom nápomocny. Nejdříve zrušily žalobkyni příspěvek na základě falešné smlouvy, a než dosáhla obnovení příspěvku, ocitla se v platební neschopnosti hradit nájemné. Na základě toho jí majitelka bytu dala výpověď a správní orgány žalobkyni odebraly z důvodu změny situace, tj. domnělého končícího nájmu, příspěvek na bydlení. Žalobkyně opět nebyla schopna platit nájem a i kdyby v soudním řízení o určení neplatnosti výpovědi uspěla, dostane nejspíš novou výpověď. Následně jí majitelka vrátila přeplatek, který ve výsledku žalobkyně použila alespoň na částečnou sanaci dluhu na nájemném, přičemž správní orgány určily žalobkyni povinnost vrátit téměř 8.000 Kč. Žalobkyně považovala postup správních orgánů za rozporný s principem zákonů upravujících sociální pomoc, neboť místo podpory žalobkyni naopak srážely do ještě větší nouze a připravily ji o střechu nad hlavou.

[3] V doplnění žaloby žalobkyně uvedla, že špatnou majetkovou situaci žalobkyně potvrdil i soud v rámci tohoto soudního řízení správního, když jí přiznal nárok na osvobození od placení soudních poplatků. Poté co byla úřadu práce předložena jiná verze smlouvy, než která byla uzavřena, a soudní spor ve věci sp. zn. 25 C 316/2010 byl ukončen zpětvzetím žaloby majitelkou bytu, správní orgány se všemožně bránily tomu, aby příspěvek na bydlení žalobkyni přiznaly zpět, byť se jim žalobkyně snažila doložit, že splňuje předpoklady pro jeho přiznání stále. Odebrání příspěvku sice není předmětem správní žaloby, avšak je počátkem spirály směřující do stále větších životních problémů, v níž se žalobkyně následně ocitla. Věc sp. zn. 26 C 281/2012 o náhradě škody za neuhrazené náklady soudního řízení a také v podobě nevyúčtovaného přeplatku za služby, kterou podala žalobkyně proti majitelce bytu, po zamítnutí žaloby okresním soudem byla vrácena na základě odvolání žalobkyně usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 20. 12. 2013, č. j. 12 Co 664/2013 – 303, jehož kopii přiložila žalobkyně v příloze. Správní orgány opět načas žalobkyni přiznaly nárok na příspěvek na bydlení, a přestože se o platnost výpovědi vede soudní spor právě s odkazem na danou výpověď z nájmu bytu, znovu odebraly žalobkyni příspěvek na bydlení. Toto rozhodnutí se příčí smyslu zákonů upravujících státní sociální podporu. Pokud by daná výpověď bez ohledu na její oprávněnost, zákonnost a platnost měla znamenat odebrání příspěvku na bydlení, správní orgány by tím ve výsledku umožňovaly majitelům bytů vystřadit nepohodlné nájemníky. Majitelka bytu učinila další účelový krok – po několikaletém urgování vyúčtovala a vrátila žalobkyni přeplatek na zálohách za služby spojené s užíváním bytu za situace, kdy žalobkyně dluží na nájemném, protože nemá prostředky na jeho úhradu. Žalobkyně vrácený přeplatek použila na doplacení alespoň části dlužného nájemného, ale na její finanční situaci se nic nezměnilo. Avšak správní orgány žalobkyni právě z důvodu vyplacení přeplatku přikázaly i to málo, co v mezidobí na příspěvku na bydlení obdržela, vrátit. Tento moment považuje žalobkyně za jsoící proti všem zásadám a principům, na

nichž stojí právo sociálního zabezpečení. Místo podpory v tíživé finanční situaci totiž vede tento postup zcela opačným směrem a žalobkyně je tím ve výsledku připravována o střechu nad hlavou.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popsal skutkový stav a procesní průběh před vydáním rozhodnutí a odkázal na § 68 zákona č. 117/1995 Sb. (jaké doklady musí žádost o příspěvek na bydlení obsahovat). Dále žalovaný vycházel z § 25 zákona o státní sociální podpoře o období, za které se náklady na bydlení zjišťují. Z dokladů předložených úřadem práce vyplynulo, že žalobkyně při podání žádosti o dávku příspěvek na bydlení s nárokem od 1. 7. 2012 neoznámila úřadu práce, že v rozhodném období druhého čtvrtletí 2012 jí byla vyplacena částka 26.899 Kč jakožto vyúčtování služeb za byt, a to přesto, že s touto skutečností byla prokazatelně obeznámena. Úřad práce podle § 52 a § 62 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře uložil žalobkyni povinnost vrátit neprávem přijaté dávky státní sociální podpory. Je nepopíratelné, že žalobkyně nepostupovala řádně, když úřadu rozhodujícímu o nároku na dávku nesdělila všechny rozhodné skutečnosti, tj. konkrétně neoznámila skutečnost, že jí byl vyplacen přeplatek na úhradách za vodné a stočné, který fakticky převzala již dne 20. 6. 2012. Tato skutečnost byla žalobkyni bezpochyby známa a neprokázáním všech rozhodných skutečností žalobkyně způsobila, že dávka jí byla vyplacena neprávem a je povinna částky neprávem přijaté vrátit. Žalovaný se zabýval skutečností, zda přeplatek na dávce vznikl i zda vznik tohoto přeplatku zavinila žalobkyně bez pochybností. Na základě posouzení všech shromážděných podkladů považoval žalovaný za prokázané, že žalobkyně zavinila vznik přeplatku, který vznikl na dávce příspěvek na bydlení za měsíce červenec až září 2012 a úřad práce postupoval v souladu s § 62 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, když jí stanovil povinnost vzniklý přeplatek vrátit. K námitce žalobkyně, že je ve finanční nouzi a vrácený přeplatek za služby využila na částečnou sanaci dluhu na nájemném, žalovaný sdělil, že předloženou spisovou dokumentací nebylo prokázáno, že by žalobkyně v rozhodném období uhradila nějaké částky jako dluh na nájemném tak, aby k této úhradě bylo možné přihlídnout jako k nákladům na bydlení za toto uvedené období, resp. žalobkyně v dokladu o výši nákladů na bydlení za druhé čtvrtletí 2012 takovou platbu neuvedla. K námitce, že postup správních orgánů je v rozporu s principem zákonů upravujících sociální pomoc, žalovaný sdělil, že z obsahu písemností založených ve správním spise jakožto i ze samotné žaloby lze dospět k závěru, že žalobkyně porozuměla obsahu rozhodnutí žalované, pouze s jeho obsahem nesouhlasí. Navíc žalovaný v konkrétním správním řízení nezjistil žalobkyni obecně tvrzené a konkrétněji nerozvedené porušování principu zákonů, které upravují „sociální pomoc“.

[5] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil, že na základě žádosti žalobkyně jí byl 9. 8. 2012 přiznán příspěvek na bydlení. Žádostí ze dne 23. 7. 2012 žalobkyně požádala o příspěvek na bydlení od 1. 7. 2012. V dokladu o výši nákladů na bydlení za druhé čtvrtletí 2012 žalobkyně uvedla jednotlivé náklady s poznámkou, že vyúčtování neproběhlo. Dne 28. 8. 2013 se dostavila na úřad práce žalobkyně, aby nahlédla do spisu a pořídila kopii dokumentu, kterou úřad práce obdržel 11. 2. 2013 od pronajímatelky bytu ve věci vyúčtování služeb spojených s užíváním bytu a doplacení dlužného nájmu. Podle protokolu ze dne 17. 7. 2013 se

žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu I. stupně na jeho výzvu ve věci oznámení o zahájení správního řízení ve věci vzniku přeplatku na dávatelce státní sociální podpory příspěvek na bydlení, který vznikl na základě toho, že byla započítána částka vyúčtování služeb ve výši 26.899 Kč do druhého čtvrtletí 2012, kdy byla žalobkyni tato částka vyplacena. Žalobkyně se k tomu vyjádřila tak, že uvedenou částku skutečně přijala, ale že je to vyúčtování služeb za období tří let zpětně, a to mj. i za období, kdy jí nebyly dávky příspěvek na bydlení vinou pronajímatelky vypláceny. Proto požádala o započítání pouze částek za období, za které jí byla dávka vyplácena. Žalobkyně byla upozorněna na skutečnost, že započítání částek z vyúčtování, příp. doplatku za dlužné nájemné je v zákoně stanoveno, tzn., že se započítává tehdy, kdy byly částky uhrazeny nebo přijaty, i když to bylo za jiné období s odkazem na § 25 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře.

[6] Rozhodnutím ze dne 26. 8. 2013 správní orgán I. stupně rozhodl o vzniku přeplatku na příspěvku na bydlení ve výši 7.917 Kč a o povinnosti vrátit uvedený přeplatek do 30. 9. 2013. Žalobkyně jako příjemkyně a žadatelka dávky příspěvek na bydlení neuvedením skutečností rozhodných pro nárok na dávku způsobila, že uvedená dávka byla přiznána a vyplacena neprávem od 1. 7. 2012 do 30. 9. 2012 ve výši 2.639 Kč měsíčně. Na této dávatelce vznikl přeplatek v celkové výši 7.917 Kč a žalobkyně je povinna uvedenou částku vrátit. Při podání žádosti o příspěvek na bydlení od 1. 7. 2012 (dne 23. 7. 2012) k výši nákladů na bydlení za druhé čtvrtletí 2012 neuvedla veškeré náklady na bydlení vztahující se k bytu číslo 9 na adrese O., K. 12, na který si žádala příspěvek na bydlení. Dne 11. 2. 2013 úřadu sdělila majitelka bytu, že od ní 20. 6. 2012 žalobkyně obdržela poukaz na částku z vyúčtování služeb spojených s užíváním bytu ve výši 26.899 Kč a žalobkyně 31. 10. 2012 uhradila pronajímatelce dlužné nájemné ve výši 28.524 Kč. Ze spisové dokumentace bylo zjištěno, že na doklad o výši nákladů za druhé čtvrtletí 2012 žalobkyně uvedla, že vyúčtování služeb neproběhlo a vrácenou částku z vyúčtování služeb spojených s užíváním bytu žalobkyně neuvedla. Doplatek dlužného nájemného ve výši 28.524 Kč byl započítán do nákladů za čtvrté čtvrtletí 2012 na základě sdělení žalobkyně ze dne 16. 1. 2013 a předložené poukázky o zaplacení dne 30. 10. 2012. Po doplnění vrácené částky z vyúčtování služeb spojených s užíváním bytu bylo zjištěno, že žalobkyni byla dávka za období od 1. 7. 2012 do 30. 9. 2012 vyplacena neprávem. Dne 17. 7. 2013 se žalobkyně dostavila na základě oznámení o zahájení správního řízení a vyjádřila se, že si přeje započítat pouze vrácenou částku z vyúčtování služeb souvisejících s užíváním bytu za období, kdy jí byla dávka vyplácena. Podle § 25 odst. 3 zákona č. 117/1995 Sb. pro zjištění nákladů na bydlení za kalendářní čtvrtletí se započítávají i částky tvořící náklady na bydlení, které byly v tomto kalendářním čtvrtletí zaplacený jako záloha nebo byly v tomto období doplacený, a to i za období delší, než je kalendářní čtvrtletí, za které se náklady na bydlení zjišťují a byla-li v období kalendářního čtvrtletí, za které se náklady na bydlení zjišťují, vrácena část jako přeplatek na nákladech na bydlení, snižuje se částka nákladů na bydlení v tomto kalendářním čtvrtletí, kdy k vrácení částky došlo, a to i v případě, že vrácená částka byla za dobu delší než toto kalendářní čtvrtletí. Žádosti žalobkyně proto nebylo možné vyhovět. Proto byla částka 26.899 Kč, která byla žalobkyni vrácena 20. 6. 2012, započítána do druhého čtvrtletí 2012, a to stejně jako částka 28.524 Kč, kterou žalobkyně doplatila, byla

započítána ve čtvrtém čtvrtletí 2012, přestože byly zúčtovány za další období, než je rozhodné období. Nárok na dávku a její výši byl na základě nových skutečností přehodnocen a bylo zjištěno, že dávka byla za období od 1. 7. 2012 do 30. 9. 2012 vyplacena neprávem.

[7] V odvolání žalobkyně namítala, že přeplatek na vodném a stočném ve výši 26.899 Kč vznikl za období let 2009 až 2011. Majitelka bytu byla povinna vracet je vždy do konce března následujícího roku, což i přes urgence nečinila. I nadále žádá přehnaně vysokou výši záloh, která neodpovídá skutečné spotřebě. Přeplatek vyplatila majitelka jen proto, aby mohla dát žalobkyni výpověď z nájmu bytu z důvodu dluhu, důvodem výpovědi bylo, že žalobkyně nemá dostatek finančních prostředků, tím se dopustila nepoctivého jednání. Žalobu o vyklizení bytu vzala majitelka zpět poté, co soud obdržel znalecký posudek znalce z oboru písmoznalectví, protože se prokázalo, že smlouva předložená úřadu práce byla zfalšována. Pronajímatelka si byla dobře vědoma toho, že úřad práce žalobkyni obnoví výplatu příspěvku na bydlení ihned po uplynutí druhého čtvrtletí 2012. Ač mohla, a dokonce to byla její povinnost, vyúčtovat vodné a stočné za rok 2011 a zaslat do konce března 2012, účelově tento akt pozdržela do 20. 6. 2012, kdy přeplatek zaslala. Vzápětí žalobkyni zaslala výpověď z nájmu bytu. Zároveň informovala úřad práce, aby vzniklý přeplatek byl využit k odebrání příspěvku na bydlení za druhé čtvrtletí 2012. Tohoto jednání se pronajímatelka podvodným jednáním dopustila již podruhé, již dříve dosáhla toho, aby žalobkyni úřad práce zastavil výplatu příspěvku na bydlení. Na základě zfalšované smlouvy úřad 8. 9. 2009 rozhodl o zastavení příspěvku na bydlení a o tom, že musí vrátit domnělý přeplatek na bydlení ve výši 8.500 Kč za dobu od 1. 4. 2008 do 31. 8. 2008. Nevyplácením příspěvku na bydlení, na který měla žalobkyně nárok, jí vznikla finanční ztráta ve výši 20.400 Kč za rok, což za roky 2009 až do 2011 činí asi 61.200 Kč. Úřad práce v Olomouci žalobkyni nahradil pouze malou část této ztráty. Je chybou úřadu práce, že nevěřil platnosti smlouvy předložené žalobkyní a dal přednost nájemní smlouvě, která byla zfalšována, za tuto chybu úřadu práce však zaplatila pouze žalobkyně. Finanční částku, kterou pronajímatelka žalobkyně zaslala, si žalobkyně neponechala u sebe, nýbrž ji použila na zaplacení dlužného nájemného, jak jí ukládá zákon.

[8] Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 10. 2013 byla posouzena otázka nároku na dávku příspěvek na bydlení. Žalovaný odkázal na podmínky vzniku nároku na tuto dávku a odkázal na § 24 odst. 1, § 68 odst. 1 písm. e), § 25 a § 62 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře. Žalovaný dospěl k názoru, že žalobkyně ke dni 1. 7. 2012 nesplňovala podmínky pro nárok na předmětnou dávku, neboť náklady na bydlení stanovené podle § 25 zákona o státní sociální podpoře [(10.263 Kč + 1.520 Kč + 1.860 Kč + 1.230 Kč) – 26.899 Kč] nepřesahovaly částku součinu rozhodného příjmu v rodině (9.330 Kč), resp. částky odpovídající životnímu minimu rodiny (26.190 Kč) a koeficientu 0,30. Písemným dokladem bylo potvrzeno, že došlo k převzetí částky 26.899 Kč dne 20. 6. 2012, jakožto přeplatku na vodném a stočném (předloženo prvoinstančnímu správnímu orgánu spolu s žádostí dne 23. 7. 2012). Žalobkyně tuto skutečnost, tj. převzetí této konkrétní částky, nezpochybnila a ve svém písemném vyjádření převzetí potvrdila. K zavinění na vzniku přeplatku žalovaný uvedl, že podmínkou zavinění je nesplnění některé uložené povinnosti

nebo přijetí dávky nebo její části, ačkoliv účastník řízení musel z okolností předpokládat, že byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší částce než náležela, nebo jinak způsobil, že dávka byla vyplacena neprávem nebo v nesprávné výši. Odpovědnost za vznik přeplatku a na ni navázaná povinnost vrátit neprávem vyplacené částky dávky státní sociální podpory je stanovena jako odpovědnost subjektivní, s výjimkou odpovědnosti za přeplatek na dávce rodičovský příspěvek, která je konstruována jako odpovědnost objektivní. Účastník řízení, resp. žadatel o dávku státní sociální podpory je v řízení o nároku na příspěvek na bydlení mj. povinen k prokázání výše nákladů na bydlení předložit doklad, který tyto veškeré skutečnosti za rozhodné období prokazuje. Z předložené spisové dokumentace je zřejmé, že žalobkyně s uplatněným nárokem od 1. 7. 2012 neoznámila, že dne 20. 6. 2012 převzala částku 26.899 Kč, která byla specifikována jako přeplatek na vodném a stočném, tedy na typu nákladů na bydlení, který je rozhodný pro stanovení výše nákladů na bydlení v řízení o nároku na dávku, její výši či výplatu. Prvoinstančnímu správnímu orgánu byla tato skutečnost písemně sdělena dne 11. 2. 2013. Pro naplnění prvku způsobení vzniku přeplatku postačuje zavinění ve formě nedbalostní a z textu odvolání žalobkyně lze dovodit, že žalobkyně si byla vědoma přijetí částky 26.899 Kč jakožto přeplatku za vodné a stočné, avšak v povinném dokladu o výši nákladů na bydlení, který předložila správnímu orgánu, tuto částku přeplatku neuvedla. Je nepopíratelné, že žalobkyně nepostupovala řádně, když úřadu rozhodujícímu o nároku na dávku nesdělila všechny rozhodné skutečnosti, tj. konkrétně neoznámila skutečnost, že jí byl vyplacen přeplatek na úhradách za vodné a stočné, který fakticky převzala již dne 20. 6. 2012, a to přesto, že žalobkyně svým podpisem na tiskopise „Doklad o výši nákladů na bydlení“ (předložen správnímu orgánu I. stupně dne 23. 7. 2012) stvrdila, že uvedla všechny skutečnosti potřebné pro stanovení nároku a výši příspěvku na bydlení a že veškeré uvedené údaje jsou pravdivé. Skutečnost vyplacení přeplatku byla žalobkyni známa a neprokázáním všech rozhodných skutečností žalobkyně svým jednáním způsobila, že dávka byla vyplacena neprávem a je povinna částky neprávem přijaté vrátit. K námitce žalobkyně, že přeplatek vznikl za roky 2009 až 2011, žalovaný uvedl, že tato námitka je nerozhodná a nemá vliv na skutečnost, že žalobkyně neuvedla v dokladech přiložených k žádosti o dávku příspěvek na bydlení s nárokem od 1. 7. 2012 částku 26.899 Kč jako vyplacený přeplatek vodného a stočného, který obdržela v rozhodném období druhého čtvrtletí roku 2012.

[9] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná

[10] Podle § 25 odst. 3 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *pro zjištění nákladů na bydlení za kalendářní čtvrtletí se započítávají i částky tvořící náklady na bydlení, které byly v tomto kalendářním čtvrtletí zaplacený jako záloha nebo byly v tomto období doplacený, a to i za období delší, než je kalendářní čtvrtletí, za které se náklady na bydlení zjišťují. Byla-li v období kalendářního čtvrtletí, za které se náklady na bydlení zjišťují, vrácena částka jako přeplatek na nákladech na bydlení, snižuje se částka nákladů na bydlení v tom kalendářním čtvrtletí, kdy k vrácení částky došlo, a to i v případě, že vrácená částka byla za dobu delší než toto kalendářní čtvrtletí.*

[11] V souzené věci není mezi účastníky řízení sporné, že žalobkyni byl dne 20. 6. 2012 byl vyplacen přeplatek na nákladech za bydlení ve výši 26.899 Kč. Skutkový stav byl zjištěn správně a nejsou o něm pochybnosti. Právní norma, která se na daný případ vztahuje, byla rovněž vybrána správně, o tom není sporu. V rámci aplikační činnosti správní orgán I. stupně podřadil pod shora citovanou právní normu zjištěný skutkový stav. Ustanovení § 25 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře neumožňoval z hlediska jazykového, systematického, logického i teleologického výkladu jinou interpretaci, než jaká byla správními orgány provedena, nešlo zde o správní uvážení či výklad neurčitého právního pojmu. Provedený výklad není v rozporu s žádnou zásadou činnosti správních orgánů, správního řízení ani žádnými jinými zásadami. Ostatně, ani žalobkyně neuvedla, kterému konkrétnímu principu se napadená rozhodnutí přičítá. K námitce žalobkyně, že rozhodnutí je v rozporu s principy práva sociálního zabezpečení, soud konstatuje, že cílem sociální ochrany je poskytnout ji těm, kteří ji za splnění zákonem stanovených podmínek potřebují. Žalobkyně opomíjí, že přeplatek ve výši 26.899 Kč obdržela a mohla s ním disponovat a použít ho k úhradě nákladů na bydlení. Způsob jeho zápočtu do nákladů na bydlení podle § 25 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře neznamena, že jí byl započítán dvakrát, ale jen jednou, a to v zákonem stanoveném období. Ten shledává zdejší soud jako efektivní způsob naložení s vráceným přeplatkem.

[12] Správně vybraly a aplikovaly správní orgány na zjištěný skutkový stav i § 62 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., podle kterého *příjemce dávky, který nesplnil některou jemu uloženou povinnost nebo přijal dávku nebo její část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší částce, než náležela, nebo jinak způsobil, že dávka byla vyplacena neprávem nebo v nesprávné výši, je povinen částky neprávem přijaté vrátit; to neplatí, jde-li o přeplatek na rodičovském příspěvku*. Ve správním řízení bylo postaveno najisto, že žalobkyně si byla zcela vědoma vyplacení přeplatku pronajímatelkou, toto v žádosti o příspěvek na bydlení za rozhodné období neuvedla, a proto jí stíhá povinnost neoprávněně vyplacený příspěvek vrátit v souladu s povinností uloženou napadeným rozhodnutím. Soud se ztotožnil s aplikací i výkladem provedeným správními orgány a jejich rozhodnutí v testu zákonnosti v soudním řízení správním obstála.

[13] Ostatní námitky žalobkyně se mívají se souzenou věcí a nelze je proto zohlednit.

[14] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[15] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyla úspěšná (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

[16] Ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za převzetí věci a doplnění žaloby 2 x 1.000 Kč. Ke každému

úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 600 Kč. K celkové částce 2.600 Kč náleží podle § 35 odst. 8 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 546 Kč. Celková odměna za zastupování činí 3.146 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 26. 3. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně